

המושלמים על הנוצרים—
 ושניהם על היהודים.
 האשכנזים על הספרדים
 הספרדים על האשכנזים
 וכ' עומות על כלם ועל—נתקת...
 ואנכי שיחתנו נגש אלי ד"ר סת.
 הושיט לי שלום-עליכם והצחיק כי בא
 ל ה ת י צ ב לפני לאחר שהודעתי
 בשערי הקודם שהוא נשאר בלונדון
 בקשר עם התפטרותו של בלדוין. הוא
 מבקש להודיע שהיות ובלדוין נתעסק
 ולא רצה להתפטר ממשרתו. ע"כ
 נאלץ ד"ר סון לשוב לביתו—עד חקונג
 רם הבא...
 ומפני ערב שבת קרש נחפזתי
 ללכת לביתי לומר "שירהשירים"
 וביחוד את הפסוק "ברח דודי ונחפז
 תי עם בן-לויתי הסהרס "האמבסדר
 של לבריה"—כדי לשמע את הקידוש
 של האדמו"ר מכא"ן בבתי
 אורשטין...

חיה שכני וירידי מזרוע וחברו הער
 מר לימינו היה חוזר לו בחריקת שנים
 מסש את השם: "ארץ-ישראל"...
 ובשעה שהכריו על תארי-הכבוד
 וחגיע גם לכונימנו וגבורו של פתחי
 מבגרה, שוכה לתאר A.L.B.E. לא ידענו
 בכבוד את הגימטריא ונתערך וכוח
 גדול בינינו, חד אמר:
 Monkey Business Expert
 וחד אמר:
 Managing Bagdad Emigrator
 —ולא פליגי...
 * * *

ואולם, איך אומרים חבריות?
 לא החגדה הוא העיקר כי אם ה"קנייד"
 ליד—כלומר: המזנון. שהיה מלא כל-
 טוב, ובשעה שהקצינים האנגלים טיילו
 בכתפותיהם וכוכביהם, פסים לבנים
 על מכנסיהם ועיני הנשים עליהן, חיה
 קהל של לנו יותר מעשו על יד המו"
 נון. השלחן היה מלא סנדוויטשים
 כשרים אפילו למהדרין מן המהדרין—
 דהיינו: ממולאים מלפפויים ירוקים.
 תח הוגשו למכביר והשתיה של **נוון**
 כרת אין אונס וגלדה — **כיד המלך**.
 כ"א מאתנו קבל מנה אחת אפים ונס
 עשרת מונים, כפי הפרופורציה שלנו.
 אחת בשביל ה"ליידי" ואחת לקד
 כידוע, האי עלמא לבי-הלולא דמיא—
 חטוף ואכל סנדוויטשי חטוף. ושתי
 סודה וליסונדה לשכרה... ונדולה לגי
 מה שחיא מסרבת את הלכבות ומארי
 כה את הלשונות ואחב"י מרבין שיחה
 עם הנשים ושם יופת עומדים כאהל
 אחד ועוסקים באכילה ובשתיה. והלא
 ידעתם שיחת-הכריות בא"י מה היא?
 בני עשרת השבטים בבית-גרהל
 אומי נתלים על שלש "ווים" דהיינו:
 Wages Wife Whisky
 (משכרתו, אשתו והויסקו שלו).
 הנוצרים מדברים על המושלמים

באמצע או אולי יד ושמעאל ובני עשו
 מהני לכלרי היתה במעל הזה? הן
 יהודים רבים אין להם "דריסת-הרגל"
 בביתנו הלאומי אבל גויים — כנפשך
 שבעד! חיכן פקידנו העליונים העולים
 על ה ד ו כ י, בעלי תארי-הכבוד
 של המלך, ואיך שר-המים שלנו? הן
 שמונים למאה ממטיהמכס בעירנו
 נכנסים מאחב"י וכאן ראיתי רק סוחר
 אחד, בן-יחיד, שישב על ידי ורחוק
 מפנינים מכרו והשני נשאר, לא-עליכם
 באבלות בביתו? ראיתי את מוכר
 הספרים הנוצרי ושאלתי: הכי אין זו
 חגיגה תרבותית חליטה, שלא הוזמין
 את ה"תרבות" העברית שלנו ואולי
 נשלחה ההזמנה של קרלין ע"י הראר
 שלנו לשותפו בחיפה?
 * * *

ואולם, כשראיתי את אחב"י שני
 המזכירים ממלון יון שחם באי-נה הי"
 שוב ושאר "היהודים הכבדים" שלנו,
 שכ"א מהם שקול כנגד עשרה אחרים,
 נחה דעתי ואמור נועתה: לא שלשים
 יהודים אלא שלש מאות מאחב"י היו
 שם, ממש לפי הפרופורציה הנכונה
 שלנו.
 ובכ"ז, שאלני מפני מה נפטר
 חפעם מקומו של בעל "דבר" בין
 העתונאים אמרו לי מפני שני טעמים
 שהם אחד: ראשית, לא היה לו פראק,
 ככתוב בפרוש בהזמנה, והשנית —
 זזה הוא העיקר!—מי משוגע ילך ללכש
 פראק ו"דני-מלוח" לגרירותיו כבורגני
 ממש? הן ירדפו אחריו כרחובות ומה
 יאמרו אנש' הימיר הלוף הולצטנו
 ו"חבר" חגורתו הרקה אשר למתניו?..
 והעיקר מפני מעשה שחיה: קבל
 הזמנה לקבלת פני הנציב החדש בגו
 העיר ולא היה לו פראק ולא חוזר
 כתנת לבו, כמו שנאמר בהזמנה הק"
 דושה, ומה עושה "קהל" בשאין אתי
 רוג לברדף?—אינו מברך! חלך באי-כח

הכוכבי שלנו שבא מיד אחריהם עם
 כל הקבוצה שלו ורמו להם לשבת
 אגב, מספרים כי קלורסקי דבר
 עם הפטריארך הרומיני בהיותם יחד
 בעמק ובגליל—רק רומינית צחה של-
 מד, כנראה, מיהודי מוינשט ובאטשאן
 אשר בראש-פנה...
 ולא ארכה השעה והנה שוב פעם:
 "טאקטאק!" והפעם רק שני קוואסים,
 אחד ארוך ואחד קצר. שמתוך דפיקתם
 וחליכתם וכנפי גלימתם שנתבררו מש
 נה העברים ומתוך קלסתר פניהם ניכר
 היה שהם מאחב"י, והנה דמות-דיוקנו
 של ה"פאטריארך" של נ"י שהופיע
 בשער על הגבעה בכל יפעו והדרו, כח"
 יתן יוצא מיופתו. איצטלא כתולה
 זמבריקת, ועטרת-מלכות לראשו שהיא
 יהולמתו באמת, כי לו נאה בו לו יאת,
 תערוכה שלמה של נישאים מכריקים
 ושלל צבעים כעין חשן-משפט ואפור
 על לוח-לבו, זקן לבן בשלג עוטר את
 פניו המאירים — זה היה חכם-באשי
 שלנו, שהיה מחלך לו לאטו עקב בעד
 אגודל לפי הטקט ועיני כל המהל לר-
 בות הנשים גשוואות אליו...
 ובשעת-מעשה חשבתו בכבי —
 למח אכחרף?—כך צריך להיות במזרח
 שלנו, כל צעצועי התכשיטים, כל
 תשבוצת-העדי וכל ה ד י ק ו ר צ י ה
 חזו נחוצה לנו כאן, מעין "ובחקר"
 תיהם— והקירות וההשתחוויות שלהם
 ושלנו מכל צד הלא הוכיחו לכלנו.
 וחקב"ה יושב לו למעלה ומזוגז
 זולגים למטה. הנה, למשל, הושיב
 אותי דוקא אצל הבעל-דבבא שלי
 מתלמידיו של ר' פסא בעירנו. מאחורי
 יושב חזוג הנחמד—הנאהבים וחנעני
 מים, שני המאורות הגדולים שלנו
 מבית-הרב ומבתי-מחסה ושוהחו להם
 כחו ובנעימות ב..זרגו. הרב קוק
 עוטה גלימאידהוטבא עבה וחמה ביום

כי חייתי מעשרת הראשונים טחמת
 שלא מצאתי אפילו חצי טגין של מת
 פללים בכל העורה, חוץ מרב הגרוד
 ושישב בנפו עם שני סרטי-הכבוד על
 חוהו ושכח את הצילנדר שלו בביתו.
 לא היו רגעים מועטים ונתמלא המגרש
 אוכלוסין והופיע גם הקונסול החביב
 ממצרים, הדור בלבושו הרשמי ועטרת
 זהב לו מסביב והנח אוז לו למושב
 דוקא בין שתי מטרוניות צעירות
 וקונסוליות בפמליא-של-מעלה, ואולם
 חמד לו הכסא לצון ונתחמק רגע
 מתחתיו, וירידנו הצעיר נשתטח עם
 גלימתו במחילה מלוא קומתו ארצה.
 חיה רק אחד שלא שחק בשעת-מעשה:
 זה היה הוא בעצמו, ולא עוד אלא
 שהכביח-מדינה שלנו מצאו בזה רמו
 לשכסוך האחרון שבין מצרים ואנגליה.
 הכל מן אללאה!..

ומדיכי היהודי יושב בשער-המלך
 גם כאן, הקרדום היוני הקטן לימינו
 ונטורא-קרתא הערכי הארוך משמאלו
 ושלשתם מקיימים בכונה גדולה מצות
 הכנסת-אורחים לכל בני חדרות
 למוניהם.
 והנה פתאום חניע לאונינו קול
 שעטת הפרסות של **הקוואסים** ונכר
 פיעו בשער-הכניסה חצי תריסר
 במנין, שהלכו זוגות זוגות, קאקי
 חיורי בלבושה, כפפות ארוכות לידיהם
 וכלם דופקים במקלותיהם הארוכים
 בקצב ובמדה: טאק-טאק! טאק-טאק!
 ואחריהם הפטריארך היוני הזקן והי
 שיש ובן-לויתו הפטריארך החדש
 גדומניה, המושל רין לפנייהם ולחץ את
 ידיהם ברוב אהבה וחבה ואפילו את
 טקלות הקוואסים ומשרתיו שואלים זה
 לזה: איך מקום כבודם של הפאטריא"
 רבים, ומרוב התפעלות וטרדה עם הרבי
 גים הגויים שבה להושיט יד לרב

מיומאדנגנוסא של מלכות במגדל
 דוד בעירנו, טחמת שיודע אני וער
 כי אין לכם מזל של גוי ואפילו של
 גוי קטן או של איזה שיד מליפתה ולא
 זכותם מסתמא לבוא ברשימת המויד
 מנים המעטים המאושרים מאחב"י—
 ולפ"כך, אני ר' עזמות, שכל כונתי
 חמיד לחביא תועלת לאחב"י כפי
 מעוט כחי, לא יכלתי לכבש את רוחי
 ואמרתי: אספרה נא בלשוני, עפ"י
 דרכי, ואעשה מטעמים לאחי כאשר
 אהבה נפשם: יאכלו תלמידי כש"ק
 וישישו בני מעיהם!
 בשעה שלש וחצי בדיוק כלומר
 ביופה חצי שעה קדם הזמן הופיע ר'
 עזמות אצל מגדל-דודי, ונכנסתי לי
 דרך השער הדרומי ככל גדולי-המלכות
 ולא דרך השער הצדדי "עם כל
 הנערים". החיילות הרימו לכבודי את
 הנשק: ימין! שמאל! ימין! ואולם כשי
 ראו שנכנסתי "שלא כדרכו" דרשו
 ממני את הכרטיס ששכחתי בבית
 מרוב חפזון, ורק זכותו של הסמוקינג
 הלכן שלי חיא שעמדה לי הפעם וברי
 חוד המכנסם הטופוספים שלי, כלך
 מר ה"מורנינג-דריס", לכוש חקקר
 בשעה ארבע אחה"צ — מח שהאנגלים
 יכולים!—בקשו משיניו סליחה והושי-
 בוני אחר כבוד ב"סורח" בשורות
 ארזאשונות.
 מיר בבניסתי/לקסרקטיו ראיתי

מבשר למסיה (שעורים בהתבלות)

רצונכם
 אולי — לא
 אולי אלא
 בודאי ! —
 שאספר לכם
 רבותי את
 פרשת החג

מידי הנויים...
 — וחזן מזה. הוסיף הזקן בשיט
 פאדלישנא שלו. הרי אתם דוחקים
 כאן את רגלי השכנים: הן החלוצים
 שלכם מסתפקים במעט ובקבי"של"חרוז
 בין ושני שילליננים ליום למחיתם הרי
 זה איראל בשבילם וגם אם ימצאו
 עבודה יומים בשבוע—די לחם! לא כן
 הערבים שצרכיהם מרובים... (ועדו
 אתם אומרים כי אין שירה ואין יופי
 בדברים הקדושים האלה!)
 — לא האמנתי למשמע אונים! —
 אמר לי הסופר המרבר בן—ומפי מי?
 מפי ב"כ ואופוטרופוסם של רבע הנוצ"
 רים בעולם, לששים כליון נפש כמעט,
 אדם שהוא נמצא בארץ יותר משלשים
 שנה יושב על כסא קדושתו למעלה
 מיוכלי-שנים והגיע מכבר לשנות גבר
 רתי והיפה שבכל הרבב הזה
 הוא, שהוא הזקן אינו חלילה מטתנדי
 דינו ומשונאינו!...
 ואולם את זה לעומת זה עשה
 אלהים.
 בו בשבוע היתה הבחינה השנתית
 בכתי הספר הצרפתיים בעירנו מטעם
 הקונסוליה הצרפתית, ובתוכם גם בית
 הספר של ה"א ל"א נ"א אשת
 הקונסול בחנה בחכמת החשבון סגור
 הקונסול בהלכות קריאה ובתיבה והאב
 הדומיניקני קרייך בטולדת ודבר
 דייחיים.
 לאחר שנמטרה הבחינה ע"א
 סוריה והלבנון עברו גם ל—א"י. פתח
 האב קרייך ושאל מאת אחת התלמידות
 "ימובחרות של האליאנס:
 Eh bien ma petite
 ובכן, תלמידה קטנה, ספרי"נא לנו
 דברמה ע"א התנועה הציוני
 ניות!
 נתכלכלה קצת התלמידה, ואולם

כעבר רגע שב רוחה אליה וענתה:
 — הוסיף להשיב... וממה היא...
 — רוצים לזרע ולנטע את האדמה
 בפ... בפלסטין...
 שמע המורה שלה את דבריה
 ואמר לבוחן:
 — ישאל נא כבודי, היסטוארידי?
 פרנס, ויראה... הן יודעות היטב על
 שרלמן ועל נפוליון...
 — לא זאת!—ענה הבוחן הצרפתי
 — רוצה אני לשמוע מפי תלמידתך
 ע"א התנועה הציונית,
 הוא שואל והוא משיב, וכשראה
 שאין תשובה נכונה כפי היהודיה קט'
 טנה, קם ועמד באצטלתו חלכנה, בקור'
 מתו הזקופה ובזקנה הצהיבה ובשפתו
 המוצלצלת והנמלצה נתן שיעור
 שלם לתלמידות האליאנס מאבדאם,
 איזאק וז'אקוב עד הדיקארסיון של
 בלפור ועד בכלל, האב הנוצרי הרצה
 ליהודינו פרק שלם בחלכות הציוניות
 וצדיד להורות, שהבוחן עמד בנסיונו
 יפה יפה וראוי היה בלי שום ספק
 לציון טוב בעד מכתנו זה, ואולם חילי'
 דה הנכנת פרצה בכני מיראח מדבר
 פן חלילה תקבל ציון רע ולא תוכל
 לנסע פליזה, נסח האב הטוב לנחמה
 ולשרלה בדברים.
 — ועכשיו, הוא אומר להברחה, נר'
 בר מעט על "היאוגרפיה" של א"י,
 על הקולונויות, הניחו לנו! — והוא,
 שבארץ...
 — כן, כן, — ענה המורה—הן יודעתם
 בע"פ את כל נחלי ואגמי צרפת, יש
 א"ינא על חסינה הגרון ועל הרי"חשרי,
 — איזה "סינות" ואיזה "גרוו"?
 ענה הבוחן הדומיניקני—לא גרוו אלא
 ראשוני-לסיון, ויקרון (זכרון) עפרון
 ממושבות הברון, ובשעת דברו חמעים
 את ה"ס בהרגשו צרפתית יותר,

והלא אמרתי לכם פעם, כי כל מושבר
 תיו של הברון מסתיימות ב"און"..
 ושוב פעם הרצאה שלמה על חי'
 שוב החדש ועל הנריב מפריו...
 — ומזה מסקו ה"י שדאל
 — פנה המלמד להועיל לאחת התלמידות
 הראשונות.
 — זהו ב"ס של האליאנס
 ענתה הקטנה בנאון, ששם מלמדים את
 היהודים לעבוד את האדמה.
 — כן, כן, ענה הבוחן, ואולם לא רק
 זאת: ביה"ס החקלאי במקוה ישראל
 נוסד להראות לכל באי-עולם כי יהודי
 דים מ"ס וג' ו"ס לעבד את האדמה
 ולא רק למסחר ולנשך ורבית...
 חבל, שלא נמצא הפטריארך הזקן
 באותו מעמד כדי לשמע לקח מפי
 הברו הצעיר, ואילו הייתי תקיף ובעלי'
 דעה בקרבן היסוד הייתי מציע לפניו
 מיר שדה"רות במערב אירופה...
 זהו הנגלה, ועכשיו הנסתר:
 כשנתאספו תלמידי כל בתי'
 הספר הצרפתיים בהצר ס"ט אטיון
 ועשו תרגילי-התעמלות למכתו היו
 התינוקות של ח"ם מדימים ידים
 ורגלים בלאחר-יד וכטירונים ממש,
 וילדינו היו "מזיקים", היו-משתטחים
 על בטניהם על פני הקרקע ועושים
 תרגילים כ"מכבים" אמתיים — אם
 להתעמלות, הניחו לנו! — והוא,
 האב הדומיניקני לחש למורים ולמר'
 רות שלהם, שכד צריך להתעמל'
 בהראותו באצבעו על ילדינו,
 חבל שלא היו מוריו של ר' משה
 קוימא כדי לראות מה יכולים לעשות
 ה"אוולאד-אלימיות" בארצנו!...

ביום בשבחו של לינדברג האמריקאי:
 שעבר מארצו לפדיו בל"ג שעות והכל
 ממטירים עליו טבול של הזמנות וכס'
 פים ומציעים לפניו שדוכים יקרים—
 בלי המשרד לשרוכין בעירנו! —
 ועכשיו שעלו עליו גם צמברליו (לא
 המיניסטר-מלונדון שנסע בראש חבוש
 לגניבה!) ואחינו ר' ליון (הזקן מר'
 משה בלווא שלנו!)—רוצה גם אני
 לעוף עמכם קצת, תלמידי החב"י
 בים וביתוך תלמידותי הקלות, לא
 לפריו ולא לברליו ואף לא ליפוניה
 אלא דוקא על פני ירושלם-של-מעלה.
 כי טוב, רבותי, לעזוב לפעמים את
 ענינינו הקטנים והנמוכים פה עליו
 ארמות ולתרום קצת מכל
 האספות והקטטות ועניני עולם-הזה
 דלתתא—ראשית כדי להתרחק ולברח
 מעט מן האב"ק הנורא הממלא
 את רחובות עירנו (אגב, כש"מרביצים",
 קצת ב"דארי"היום", מרביצים "אה"כ
 מים ברחובות ירושלם...), והשנית, כדי
 שנוכל לרחק קצת בעולמות העליונים
 להסתלק פורתא מעולם הגשמיות ול'
 חתכנס לרוחניות.
 מסתמא הבינותם, רבותי, שכוונתי-בוז
 ל"עוף עמכם אל האדמו"ר מבאיאן,
 מודה אני ומתודה לפניכם כי איר'
 אפשר לי לספר את כל "מופתים",
 של הרבי הקדוש ומסופק אני אם אני
 ראוי לספר ואם הדור ראוי לשמע—
 בזמן שבעונותינו הרבים רבו הכופרים
 ונכנס רוח מינות ר"ל לא רק בעסק
 אלא גם בהר צפת ויר הסיטרא-אחרא
 על העליונה אפילו בין אנ"ש, והושש
 אני שמא אתה, חסידושלום, יר'
 לפושעים...
 ידוע לכל באי-עולם כי בשעת
 שחזרתי אד' ורק על חמנופסים ועל
 חמגדלים הפורחים באויר וחל מוספ'
 שבת-קודש, היו שבכוס מרתית בידו

ועד סוף הקידוש לא נשאר בו כלום
 וצריך למלא את הכוס מחדש. אלא
 שנמצאו אפיקורסים כאן ממשכילי'
 הדור שהם מבקשים לבאר את המופת
 עפ"י דרד"הטבעי כמו רינון להבדיל
 שהוא מסכיר את הנסים במיצרים ג"כ
 עפ"י דרד הטבעי הם אומרים, למשל,
 כי ירו של הרבי דועדת מזקנה ומכיון
 שהוא מאריך בקידוש היון נשפך מתוך
 נענועי היד, ויש גירסא אחרינא, שה'
 רביים מבאיאן נוהגים "מלכות" ביד
 רחבה ושותים רק "יון קצה" של הכר'
 מל המזרחי וע"כ הוא רותח והקצה
 עולה מן הכוס... ואולם מי שומע
 לאפיקורסים האלה עפרא לפומם!
 ומדרש אגדה יש, שחסידיו בחו"ל
 מעריהשדה עומדים על יד ארון-הקדש
 בכל מקומות שהם בערבי-שבתות
 ואומרים שהם שומעים את הק"י
 דוש של הרבי שהי' מבאיאן, אלא
 שחסידיו וויז ניש ואנטניה מלגלגין עליו
 הם ומכנין אותם בשם של גנאי שהש'
 תיקח יפה לו'
 — היתכן?—הם אומרים—שיהודי
 מקולומיי למשל, ישמע את הקידוש
 של הרבי מבאיאן?
 ואשרי האישי, שזכה למיים מצוג
 הכנסת-אורחים לאדמו"ר הקדוש בעיר'
 רנו, ומקנא אני קנאה גדולה באותו
 חסיד זקן ומופלג ר' חיים ווייטמן (לא
 חיים ויצמן!) שזכה לכבוד גדול שכ'
 זה, ויכול הרבי לומר אח"כ בצדק:
 עם לבן גרתי, ומקנא אני עוד
 יותר בבנו של הרב מטבריה, שנגרר
 אחרי הרבי לירושלם והוא נעשה מן
 המקורבים שלו, מחמת שהמקורב ר'
 סרולי אינו כמו הבריוות וזכותו של
 הרבי תגן עליו ותחיה לו רפואה
 שלמה.
 חתקצ"ט מעשיות יש לי לספר

לכם על הרבי שלנו שיאריך ימים
 ושנים, אלא שמפני שהיום עש"ס
 מהווה אני לקצרה ואספר לכם רק על
 קצה המזלג.
 הנה, למשל, נכנסו אליו שני
 גדולי הדור שבק"ק צפת, מנהל הבנק
 והמשטרה, לדבר עמו במולידעלמא
 וכמילי-דצינותא. והוא שיהיה
 נאנה מרה על האפיקורסות ר"ל שיש'
 נה בארץ והצהיר להם שאינו ציוניסט
 ולא אנדיסט ולא מורחיסט, מכש כמו
 שהקריא לנו בשבוע זה הסופר י. ז.
 אנוכי מיצירותיו הנפלאות על צנודות
 היהודי של "עם" ו"בלי".
 גם הרבי שלנו הוא יהודי עם
 שטריימילי, עם "וויזראך" בצורת פיר'
 מירה על ראשו, עם זקן ופאות, עם
 זכות-אבות מריון, עם ארמון בצר'
 גוביץ, עם שררה גדולה ומצד שני
 הוא לא ציוניסט לא אנודיסט ולא
 מורחיסט הכל אצלו "בלי", "בלי" אלא
 שלגבי פדיונות הוא דוקא
 "עם" "עם"...

בה"א הידיעה...
 והחסיד מסר את ארבעת הפונטים
 בלי ידיעה.
 ושוב מעשה ביהודי אחרי חסיד
 נלהב, שנפגש בחברו בערב שבוועת
 זה עם השבת.
 — לאן אתה רץ? — שאל אותו
 חברו.
 — כיצד "לאן"? אל הרבי לשלם
 לו "מעות רגל".
 תמה השני ואמר:
 — מכין אני מה זה מעות? י' ה'
 אבל מה זה מעות-רגל ואולי אפשר
 לרחות את זה גם לאחר הרגל?..
 — אי אפשר, ענה השני, זמנו רק
 בערב החג ואינו סובל דהוי, ואין מק'
 שיון על זה אלא אפיקורסים שכחותי!
 * * *

הטא.
 — כמה פשעיו ומה הטאתי?—שא'
 לה האשה בבהלה.
 — את קונה בשבילך הריסר שלם
 של כתנות ולבעלך רק ארבע... נבהלה
 האשה ונשתוממה, כמעט שפרחה נש'
 יתה: כיצד יכול "הרבי" לדעת כמה
 כתנות יש לה ולבעלה, ומחיכן ידוע
 לו המספר בדיוק?
 מיד רצה לביתה וספרה לכל
 שכנותיה וכני"ביתה על המופת הגדול
 של הרבי, ואולם המופת הכי גדול היה
 שמיצאה על שלחנה את הפתקאי שהכיר
 נה בשביל הרבי ומרוב חפזו החליפה
 ומסרה לו את פתקת-הכביסה שלה...
 ובכל זאת רבותי, הכמות מן
 הצד טוב, להיות חסיד ולשלם פדיון
 לפרנסה בה"א הידיעה ואפילו בלי
 ה"א הידיעה. מטבעו של בן-אדם בכלל
 ושל יהודי בפרט, שחביב עליו בן-סמך
 וע"כ חביב בעיניו תצדיק", "הרבי".
 הוא נתן צו להיות "בנלופינ" ואחריו
 אין מחרחרין. מטמא "הוא שיהיה"
 יודע מה שיעשה ואין אחרי מעשה
 הרבי ולא כלום—זחיונה התמה מיב'
 לונה הלא תוכיח!..
 לנו הציונים המתנגדים נחוצ'
 רבי", לא נכד-נכדו של הריוון שרק
 זכות-אבות מסייעתו, אלא "רבי", ננית
 כמו הרבי מגור, לקיים מה שנאמר:
 ג' ד' לך בארץ הזאת... * * *